
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
7	Iz našega reda
9	Obvestila
10	Iz naših samostanov
22	Iz naših misijonov
27	Odmevi
34	Iz naše preteklosti
36	In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
 leto LIII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
 Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
 e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Matei Senteš, prov. tajnik
 Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
 Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
 Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre,

z globoko hvaležnostjo in notranjim veseljem živimo posebno leto, ko obhajamo 800-letnico Hvalnice stvarstva – Sončne pesmi, ki jo je sveti Frančišek Asiški zapel Bogu iz srca, polnega svetlobe, miru, ponižnosti in hvaležnosti. Ta obletnica ni le zgodovinski mejnik, temveč priložnost za duhovno prenovo, za poglobitev naše povezanosti z Bogom, stvarstvom in s seboj.

Ob tej priložnosti zremo veličino Frančiškove poti, ki se razpira v nizu stoletnic, združenih v tako imenovano Frančiškovo stoletnico – obhajanje ključnih trenutkov njegovega duhovnega zorenja: od odkritja evangeljskega poslanstva v Fonte Colombu do čudeža božiča v Grecciu, mistične izkušnje stigem na La Verni, spokorne tišine v San Damianu in končno umirajočega objema Svete Marije Angelske, kjer je Frančišek zapustil ta svet.

V tej verigi svetih krajev in trenutkov posebej izstopa La Verna – kraj, kjer se dotakneta bolečina in ljubezen. Tam, v globokem molku in osami, je Frančišek leta 1224 prejel stigmat – znamenja Kristusovega trpljenja. Leto pozneje (dokončano v letu 1226), že skoraj slep, izmučen in bolan, pa je v duhovnem zanosu sestavil Hvalnico stvarstva. Prav med človeško nemočjo in božansko tolažbo je nastala ta izjemna pesnitev, ki je veliko več kot le pesem – je molitev, je izpoved vere, je vizija sveta, v katerem so vsi povezani v občestvu hvaležnosti.

Božji pogled, ki objema vse

Frančiškova hvalnica je odsev njegovega pogleda – pogleda, očiščenega vsega pohlepa, sebičnosti in nasilja. V njej so vsa bitja – sonce, luna, zvezde, veter, voda, ogenj, zemlja, celo smrt – bratje in sestre. V tem občestvu nič ni odveč, nič ni tujega, vse ima svoj pomen, svoj glas v veliki simfoniji stvarstva.

Ta pogled danes, ko se svet spopada z okoljskimi

krizami, duhovno praznino in družbeno razdrobljenostjo, sije še toliko bolj preroško. Frančišek nas brate in sestre, ki mu sledimo, vabi k ponižnosti in hvaležnosti – k življenju, ki se zaveda daru. Daru zemlje, daru odnosa, daru bivanja. Hvalnica stvarstva je zato duhovna ekologija v najglobljem pomenu – ne le skrb za naravo, ampak obnova našega odnosa do vsega živega kot Božjega daru.

Leto hvaležnosti in odkrivanja

Leto 2025 je za vso Cerkev sveto leto – leto milosti, kesanja, prenove. V Frančiškovem duhu pa ga doživljamo tudi kot leto Hvalnice stvarstva. Povabljeni smo, da se ustavimo, da prisluhnemo in znova odkrijemo besede te starodavne pesmi, ki so hkrati blagoslov, opomin in upanje.

Naj nas te besede ne vodijo zgolj k spoštovanju narave, temveč naj nam pomagajo gledati z novimi očmi: da v drugih ljudeh prepoznamo brate in sestre, da v sebi odkrijemo tihi klic k svetosti in da v Bogu znova prepoznamo Ljubezen, ki je ustvarila vse in ki vse drži v bivanju.

Zgodovinski trenutek

Posebno veselje za našo slovensko minoritsko provinco in minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu ob tem jubileju prinaša tudi dogodek, ki združuje umetnost, zgodovino in duhovnost: vrnitev izjemne umetnine v cerkev sv. Frančiška v Piranu. Gre za sliko, ki so jo minoriti pred stoletji naročili pri velikem beneškem mojstru Vittoreju Carpacciu – umetnino, ki ni le okras, temveč izraz vere, ki se zrcali v lepoti.

Po mnogih desetletjih se ta dragocenost vrača tja, kamor pripada – v prostor molitve, kontemplacije in občestva. Piranski samostan je v svoji več kot 700-letni zgodovini doživel mnogo preizkušenj, a je vedno znova vstajal kot priča vere, kulture in umetnosti.

Slovenska minoritska provinca je v letih skrbnega prizadevanja negovala tiho upanje, da se umetnina

znova vrne v svoj duhovni dom. V tem svetem in jubilejnem letu se to uresničuje. In ob tem lahko z globoko hvaležnostjo obljubimo: da bomo tudi v prihodnje zvesto in odgovorno varovali kulturno in sakralno dediščino – ne kot muzejski eksponat, temveč kot živi spomin in vir navdiha za nas in vse, ki si bodo želeli duhovno rasti.

»Blagoslavljam vse brate ...«

Frančiškovo sporočilo ne izgublja moči. Nasprotno – kot dobro vino z leti pridobiva na globini. Njegova Sienska oporoka se zaključuje z blagoslovom: »Blagoslavljam vse brate, tiste, ki so bili, ki so in ki bodo!« Ta blagoslov je klic k zvestobi, k hoji po poti, ki nam jo je pokazal: poti ljubezni, skromnosti, miru.

V enem svojih Opominov zapiše: »Kjer je ljubezen in modrost, tam ni strahu in ne nevednosti.« Ljubezen, ki ni čustvo, ampak odločitev za dobro, nas vodi iz teme v svetlobo. Ljubezen, ki je pozorna, usmiljena, pogumna. In ta ljubezen, ki jo je živel Frančišek, nas danes kliče, da tudi mi postanemo njen odsev – tam, kjer smo, med ljudmi, v svetu, ki hrepeni po resnici.

V tem jubilejnem in svetem letu ter ob tej veliki obletnici Hvalnice stvarstva in vrnitvi Carpacci-eve umetnine ne praznujemo le zgodovinskega trenutka. Praznujemo življenje. Hvalimo Boga, ki nas ni ustvaril, da bi bežali pred svetom, ampak da bi ga ljubili. In ko stopamo po tej poti ljubezni do bratov in sester ter narave, zremo proti nečemu večjemu – proti obljubi, ki ne mine. Apostol Pavel pravi: »Tri stvari ostanejo: vera, upanje in ljubezen. Toda največja od teh je ljubezen.« Zato tudi mi, dragi bratje in sestre, stopimo pogumno po poti, ki nam jo je pokazal sv. Frančišek – poti hvaležnosti, miru in ljubezni. Hodimo skupaj, kot bratje in sestre, kot varuhi stvarstva in prinašalci miru.

Naj nas njegov blagoslov spremlja, naj nas njegova pesem navdihuje in naj bo Hvalnica stvarstva tudi naša hvalnica – danes, jutri in skozi vsa prihodnja stoletja.

Mir in dobro!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXI. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu Matere Božje na Ptujski Gori smo imeli 7. julija 2025 XXXI. redno sejo prov. defnitorija.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Janez Šamperl.
2. Sprejet je bil zapisnik zadnje seje prov. defnitorija.
3. Prov. defnitorij se je srečal z brati minoritskega samostana Matere Božje na Ptujski Gori. Bratje so predstavili bratsko in duhovno življenje ter apostolat, ki ga opravljajo. V tem jubilejnim letu imajo veliko več romarjev in posameznikov, ki prihajajo k svetim mašam in želijo prejeti zakramente. Na prošnjo mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ, da bi bratje še naprej pastoralno oskrbovali župnijo Stoperce, je bil po posvetu z brati s strani provincialata podan negativen odgovor. Prov. minister p. Milan Kos se je bratom zahvalil za njihovo delo.
4. Prov. minister p. Milan Kos je podal poročilo o rednem 203. gen. kapitlju, ki je potekal od 1. do 21. junija 2025 v Rimu. Posebej je izpostavil, da naj vsaka jurisdikcija išče načine za bratstva, ki bodo z veseljem in navdušenjem dosledno živela bratsko življenje in iskala nove načine apostolata. To bo zagotovo tudi ena od tem prihajajočega rednega prov. kapitlja.
5. Provincialna vizitacija bo po predhodni najavi potekala v oktobru in novembru 2025. Čeprav je s strani gen. kapitlja dana možnost, da bi namesto predprovincialnih zborov lahko podaljšali prov. kapitelj (na katerem bi lahko sodelovali vsi bratje), se je prov. defnitorij odločil, da ostajamo pri odločitvi o predhodnih zbora.
6. Predsedniki komisij (komisija za vzgojo, KOFRA in komisija za gradnje) skupaj s člani pripravijo na podlagi Statutov province do 1. novembra 2025 osnutek statutarov komisij. Pripravljeni statuti bodo predloženi rednemu prov. kapitlju v obravnavo in potrditev.
7. Prov. defnitorij je odobril romunski provinci sv. Jožefa finančno pomoč.
8. Naslednja redna seja prov. defnitorija bo 18. septembra 2025 na Vidmu pri Ptuj.

XXXII. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptuj smo imeli 18. septembra 2025 XXXII. redno sejo prov. defnitorija.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Ernest Benko.
2. Sprejet je bil zapisnik zadnje seje provincialnega defnitorija.
3. Provincialni defnitorij se je srečal z brati minoritskega

samostana sv. Vida na Vidmu pri Ptuj. Bratje so predstavili bratsko in duhovno življenje ter apostolat, ki ga opravljajo. Provincialni minister p. Milan Kos se je bratom zahvalil za njihovo delo.

4. P. Danilo Holc je provincialnemu defnitoriju predstavil dogodke v jubilejnim letu sv. Frančiška, ki jih bomo obhajali v okviru naše province, Frančiškove konferenice in Reda. Praznovanje praznika sv. Frančiška Asiškega naj bo slovesno. Pripravil je novo knjižico za obhajanje Tranzitusa, ki je na voljo vsem bratom v provinci. V skladu s štiriletnim programom province obhajamo Tranzitus vsak tretji dan v mesecu v okviru samostanov. V tem mesecu poteka tudi romanje Od Goriškega do Pirana, pri katerem močno priporočamo, da se bratje aktivno vključijo vsaj za kakšen dan.

5. 25. oktobra 2025 bo Frančiškova konferenca pripravila dogodek Duh Assisija v Celju pri kapucinih, na katerega so poleg članov OFS vabljeni tudi bratje. Priporočamo, da si že zdaj rezerviramo datum 18. april 2026, ko bo v Mariboru študijski dan v okviru Frančiškove konferenice, na katerem bo predstavljen prevod Frančiškovih virov. Osrednje praznovanje Frančiškovih obletnic bo 25. junija 2026 na Brezjah.

6. Na svetovnem srečanju mladih smo v okviru programa našega Reda sodelovali z lepim številom mladih. Potrebno je nadaljevati s pastoralnim delom z njimi tudi v prihodnje ter organizirati posebne dogodke. Na praznik sv. Frančiška Asiškega je predvideno srečanje z mladimi na Ptujski Gori.

7. Generalni kustos iz Assisija nas je obvestil, da bodo v okviru jubilejnega leta 2026 ostanki sv. Frančiška v postnem času preneseni iz groba v baziliko v javno čiščenje. Ob tej priložnosti bomo organizirali romanje v Assisi.

8. Provincialni ekonom p. Matei Senteş je predstavil ekonomsko poročilo.

9. Zambijski provinci smo odobrili finančno pomoč za njihove vzgojne ustanove.

10. Razno:

P. Janez Šamperl nas je seznanil z dogajanjem v zvezi z vrnitvijo umetniškega dela Vittoreja Carpaccia ter s pripravi na njegovo umestitev v oltar in prireditvami, povezanimi s tem dogodkom.

V teh dneh bo pri založbi Ognjišče izšla knjižica o Sončni pesmi sv. Frančiška, katere avtor je p. Janez Šamperl. Priporočamo, da jo z veseljem ponudite vernikom.

p. Matei Senteş, tajnik province

SLOVENSKA MINORITSKA PROVINCA SV. JOŽEFA
Minoritski trg 1
2250 Ptuj

Št. 47/25
11. 9. 2025

PROVINCIA ITALIANA DI S. ANTONIO DI PADOVA
DEI FRATI MINORI CONVENTUALI
Basilica del Santo
I – 35123 Padova

Zadeva: Zahvala

Dragi fr. Roberto Brandinelli, Ministro provinciale!

S tem dopisom se želim tebi in vsem bratom v provinci zahvaliti za uresničitev naše prošnje in želje, da se umetnina V. Carpaccia Marija na prestolu in svetniki vrne v minoritsko cerkev sv. Frančiška v Piranu, za katero je bila tudi narejena. Gotovo to ne bi bilo mogoče brez vaše velikodušnosti.

Najprej izražam hvaležnost, da ste to umetnino v teh letih ne samo hranili, ampak za njo na najboljši način tudi skrbeli. Poskrbeli ste za njeno restavriranje in hranjenje na odličnem in varnem mestu, kjer je bila na voljo mnogim obiskovalcem vašega muzeja za ogled. Pripravili ste celo zelo dober simpozij o tej umetnini in s tem omogočili osvetlitev mnogih pomembnih informacij.

Nadalje izražam hvaležnost, da ste ves čas jasno in odkrito izražali pripravljenost, da se umetnina vrne na prvotno mesto v minoritsko cerkev sv. Frančiška v Piranu. To je po našem mnenju odločilno prispevalo, da je v pogovoru med Slovenijo in Italijo na ministrstvih za zunanje zadeve in kulturo prišlo do dogovora, da se ta umetnina postavi na prvotno mesto.

Hvaležni smo vam, da ste ob prenosu umetnine pomagali pri vseh logističnih potrebah in nam bili v pomoč. Hkrati pa ste z dogodkom »Slovo od Carpaccia« ponovno pokazali moč našega minoritskega bratstva, ki v duhu sv. Frančiška in sv. Antona zmore prinašati novo miselnost in nove korake za današnji čas – vračanja umetnin na prvotno mesto.

Slika je bila v minoritski cerkvi sv. Frančiška zelo slovesno sprejeta ob navzočnosti generalnega ministra fra Carlosa A. Trovarellija in nekaterih bratov gen. definitorija, najvišjih predstavnikov ministrstev v Sloveniji, krajevnega ordinarija, redovnikov in strokovnjakov ter ob priložnostnem programu. Sedaj je že v Ljubljani – v restavratorskem centru, kjer pripravljajo vse potrebno, da jo bomo lahko namestili na prvotno mesto v cerkvi. Že sedaj vas vabim, da se slovesnosti, ki bo predvidoma konec decembra 2025, udeležite.

Sam dogodek vrnitve je v Sloveniji odmeval v zelo pozitivnem vzdušju in velikokrat omenjeni hvaležnosti vaši provinci za sodelovanje.

Ves čas pa je prisotna tudi misel, da nismo samo bratje po besedah, ampak kakor je zapisano v naših Konstitucijah, bratstvo izražamo in živimo v vseh oblikah tudi na ravni provinc. To bratstvo se je s tem dogodkom resnično pokazalo in odmeva v širšem prostoru.

Hvala in vedno dobrodošli – še posebej ob Marijini podobi v Piranu, ki nas močno povezuje in naj bo navdih našega sodelovanja, bratstva in duhovne povezanosti v molitvi.

Mir in dobro!

p. Milan Kos, prov. minister

IZ NAŠEGA REDA

Pismo vsem bratom reda ob zaključku
203. generalnega kapitlja

Dragi bratje,
ob zaključku 203. generalnega kapitlja našega reda vas želimo doseči s tem kratkim pismom. To počnemo z občutki hvaležnosti Gospodu za dneve, ki smo jih preživeli skupaj v Rimu, v Seraphicum, skupnosti, ki nas je sprejela in nam dala občutek domačnosti (bilo je okoli 120 bratov, vključno s tistimi, ki so skrbeli za tajništvo in logistiko), za vse, kar smo delili, razpravljali in izglasovali glede pomembnih in pomenljivih tem za naše življenje manjših bratov konventualcev.

Na spletni strani reda ste lahko dan za dnem spremljali naše delo in nekatere trenutke milosti, kot je bilo romanje v Assisi za izvolitev generalnega ministra, na predvečer binkošti, 7. junija 2025. P.

Carlosu, ki je bil s širokim soglasjem potrjen v svoji službi, in njegovemu definitoriju izražamo svojo spodbudo, da bi z vdanostjo in modrostjo poživljali celotno bratstvo reda v prihodnjem šestletju. Ob zaključku kapitlja smo doživeli veselje, da nas je v avdienco sprejel papež Leon XIV., ki nas je – ob osmem stoletju nastanka Sončne pesmi – spodbudil z besedami: »Bodite, vsak osebno in v vsakem izmed vaših bratstev, živo vabilo k prvenstvu Božje hvalnice v krščanskem življenju.«

Kot sporočilo vam želimo posredovati del nagovora našega generalnega ministra kardinalu Tagleju ob začetku evharističnega slavlja v baziliki sv. Petra v Vatikanu, ki je bilo pred avdienco pri svetem očetu. Zdi se nam, da ta nagovor dobro povzema,

kar je zaznamovalo dneve kapitlja:

»Z obnovljeno zavestjo smo ponovno odkrili nekatere besede, ki jih doživljamo kot kompas za naš današnji dan: upanje, poslanstvo, karizmatična kvaliteta.

Upanje nas žene, da gledamo onkraj, da se ne pustimo premagati težavam ali utrujenosti sedanjega časa. To je upanje evangelija, ki izvira iz Vstalega Križanega ter nas dela za ljudi prihodnosti.

Poslanstvo je srčni utrip našega frančiškovega poklica: iti brez lastnine, označevati mir, služiti najmanjšim, spremljati človeška iskanja po smislu, srečevati Kristusa na bivanjskih obrobjih.

Karizmatična kvaliteta pa nas spominja na lepoto našega posebnega daru: evangelijsko radikalno živeti bratstvo,

majhnost in hvalnico kot verodostojen in privlačen znak za svet.

V to obzorje sodi tudi naše služenje miru in bratstvu, ki ga želimo okrepiti: krotka in vztrajna prisotnost tam, kjer vladajo konflikti, dobra beseda tam, kjer prevladuje nasilje, dejanje sprave tam, kjer se zdi občestvo nemogoče.«

Dragi bratje, vemo, da vsega tega še ne živimo v polnosti, a želimo te besede sprejeti kot zdravilno izzivalnost in vam jih podarjamo, da bi zaznamovale korake naše skupne poti.

Bratje kapitulariji
Rim, 21. junij 2025

OBVESTILA

SREČANJE DUH ASSISIJA – CELJE,
samostan – cerkev sv. Cecilije (bratje kapucini)
25. oktobra 2025

ČASOVNICA

Od 9.30 do 10. 00 – molitev rožnega venca za mir (vodijo bratje in sestre OFS Sv. Cecilija - Celje (cerkev)

10.00 sveta maša

11.30 čaj, kava, pecivo

12.00 predavanje Upanje prinaša mir

13.00 kosilo

14.30 Frančišek poje – prepevanje (s pesmijo se predstavijo vsi redovi), tema pesmi: stvarstvo

15. 30 sklepni blagoslov, zaključek in odhod proti domu

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Lep pozdrav iz kloštra vsem bratom, ki berete te vrstice.

Čeprav so bile počitnice in bolj umirjeno življenje, se je pri nas zvrstilo veliko dogodkov.

Od 7. do 9. junija smo gostili ptujskega naslovnega škofa msgr. mag. Paula Posada iz Češke s tremi spremljevalci. Prvi dan so si ogledali mesto Ptuj, drugi dan, v nedeljo, so pri Sv. Juriju obhajali slovesno sveto mašo ob spremljavi cerkvenih zborov in orkestra. V popoldanskem času so šli na ogled Ptujске Gore in cerkve sv. Leopolda Mandiča.

Od 10. do 12. junija smo imeli tridnevno v čast sv. Antonu Padovanskemu. V petek, 13. junija, na praznik sv. Antona, je bila zvečer ob 19. uri svečana sv. maša, ki jo je vodil pater Rufin Vladimir Predikaka. Na koncu maše je blagoslovil lilije in rože, ki so jih prinesli verniki.

V naslednjem tednu, 18. junija, je naša zasebna glasbena šola na križnem hodniku minoritskega samostana na Ptujju izvajala Willemsove skladbe s simfoničnim orkestrom in baletom pod vodstvom profesorja Petra Gojkoška in drugih profesorjev.

V nedeljo, 22. junija, smo ob 9. uri obhajali slovesno mašo v čast sv. Rešnjega telesa in krvi Gospodove. Po maši je sledila telovska procesija, ki se je začela v cerkvi sv. Petra in Pavla in je krenila mimo cerkve sv. Jurija do cerkve sv. Ožbalta, kjer je bil blagoslov na vse štiri strani in zaključek.

V torek, 24. junija, je bila ob 19. uri v cerkvi sv. Petra in Pavla sveta maša za domovino, po maši pa kratek kulturni program.

25. junija smo bili na romanju v objemu gora in miru pri Mariji na Svetih Višarjah, ker se že stoletja zbirajo romarji iz različnih krajev in narodov. To romanje je imelo letos še poseben pomen, saj obhajamo 800 let Hvalnice stvarstva, ki jo je sveti Frančišek zapisal sredi preizkušenj in bolezni v tesni povezanosti z Bogom. Ob skupnem druženju na Frančiškovem narodnem taboru so se zbrali: nadškof msgr. Stanislav Zore OFM, pesnik g. Tone Kuntner ter predstavniki Frančiškovega svetnega reda iz Italije, Avstrije in Slovenije ter duhovniki in redovniki Frančiškovih redov.

29. junija 2025 smo obhajali praznik zavetnikov župnije in samostana, svetih apostolov Petra in Pavla. Letos je bilo to v nedeljo ob 10. uri. Slove-

snost so vodili naši zlatomašniki: p. Ernest Benko, p. Janez Kurbus in p. Jože Lampret. Sv. maši je predsedoval p. Janez Kurbus, pridigal pa je p. Ernest Benko. Pri maši je prepeval župnijski zbor pod vodstvom profesorja Luka Gojkoška ter otroški zbor naše zasebne glasbene šole pod vodstvom Neže Tement. Po slovesni maši je bila pogostitev za vse prisotne na križnem hodniku ter voden ogled stare minoritske knjižnice, prostorov zasebne glasbene šole v samostanu ter cerkve z novimi orglami in dokončno urejene Loretske kapele.

V ponedeljek, 30. junija, pa smo imeli bratski dan skupaj z zlatomašniki. Ob 10. uri smo se zbrali v cerkvi sv. Leopolda Mandića v Novi vasi pri Ptuj, kjer je potekala sveta maša z zlatomašniki. Sveto mašo je vodil p. Jože Lampret. Pri sveti maši je bilo zbranih 28 duhovnikov in dva brata. Po maši smo se odpravili h kmečkemu turizmu Lovrec na svečano kosilo in na blagoslovljeni zaključek pastoralnega leta.

V samostanu smo se 8. julija odločili za samostanski izlet v dolino Janeza Krstnika ali v Žičko kartuzijo, v nekdanji veličasten samostan kartuzijanov. Samostan s svojo posebno energijo privabi vsakogar, še posebej ljubitelje zgodovine, miru, umetnosti in narave. Ogledali smo si razstavo in

artikle iz zgodovine, ki so v samostanu, nato smo se sprehodili še po zelenici okrog samostana. Na koncu pa smo šli še v cerkev sv. Janeza Krstnika, ki jo skrbno obnavljajo. Streha cerkve je bila porušena, a so jo obnovili in naredili pomično streho. Izlet smo zaključili s kosilom v bližnji restavraciji.

V nedeljo, 17. avgusta, ob 10. uri smo imeli praznovanje sv. Roka v podružnični cerkvi sv. Roka in dan četrtne skupnosti Breg - Turnišče. Slavnostno mašo, ki je bila pred cerkvijo, je vodil domačin g. Andrej Šegula. Po maši pa je sledilo druženje v šotoru ob praznovanju praznika četrtne skupnosti Breg - Turnišče. Najprej je bil kulturni program, nato pa je sledila pogostitev.

V torek, 19. avgusta, smo na našem dvorišču s piknikom in dobro pijačo proslavili rojstni dan našega provinciala in gvardijana p. Milana Kosa. Za pečenje na žaru je skrbel Srečko Tikvič, za druge pribojške pa so poskrbele naše gospodinje. Na praznovanje je prišel tudi generalni vikar p. Igor Salmič in drugi povabljeni gostje. P. Milanu Kosu pa želimo vse najboljše in mnogo milosti in Božjega blagoslova še naprej v njegovem življenju. V četrtek, 11. septembra, pa je praznoval svoj god in smo mu prav tako iskreno čestitali za god.

Na dvorišču samostana je od 11. do 15. avgusta potekal oratorij. Udeležilo se ga je okrog 230 otrok in 70 animatorjev. Bilo je prav veselo ob poslušanju otroškega živžava in veselja, ki je prihajalo iz njihovih ust.

Za glasbene prireditve v okviru festivala Arsana so tudi letos postavili šotor na dvorišču minoritskega samostana. V teh dveh mesecih se je zvrstilo kar nekaj odličnih nastopov ansamblov in glasbenih skupin.

Sklepni del je bil še posebej natrpan. Tako so nas 27. avgusta 2025 učenci in učitelji Zasebne glasbene šole sv. Petra in Pavla, ki deluje v našem samostanu, povabili na zaključni koncert projekta Glasba v kloštru. V četrtek, 28. avgusta, je bil koncert orkestra Slovenske filharmonije. V petek, 5. septembra, je bil 56. festival narodnozabavne glasbe. Za festivalske nagrade se je potegovalo kar 11 odličnih ansamblov iz vseh koncev Slovenije. Ansambel Opev se je razveselil kar treh nagrad. V soboto, 6. septembra, so nastopali otroci v okviru projekta Otroci pojejo slovenske pesmi. V nedeljo, 7. septembra, je v okviru festivala Arsana nastopal zbor in orkester ptujske mladine Infinitus pod vodstvom p. Andreja Feguša.

V sredo, 10. septembra, je bil za našo provinco velik dogodek. V Olimju smo se srečali z gen. ministrom p. Carlosom A. Trovarellijem in njegovim definitorijem. Zbrali smo se v cerkvi, kjer smo zmolili dnevno molitveno uro. Po molitvi pa je imel provincial p. Milan Kos nagovor, v katerem se je zahvalil generalu in gen. definitoriju za ta obisk v Olimju in jih povabil, da se vedno lahko udeležijo obiska in bivanja pri nas v Sloveniji. Po nagovoru p. Milana Kosa pa je spregovoril tudi generalni minister p. Carlos Trovarelli, ki se je zahvalil za prijetno bivanje in topel, prijazen sprejem ter zaželel še naprej veliko sreče in blagoslova naši slovenski provinci. Po končanem nagovoru smo imeli skupno kosilu.

Začelo se je novo šolsko in pastoralno leto. Vsem želimo veliko moči in darov Svetega Duha, da bi bilo to leto v duhovno korist vsem.

brat Franc

Dornava

Zadnjič smo poročali, da cerkve nismo pobelili pred veliko nočjo, ampak šele 30. junija 2025. V času beljenja smo imeli sv. maše v učilnici. V cerkev smo se spet vrnili v sredo, 2. julija 2025. Pred tem smo jo temeljito očistili. Vse čistilne akcije so odlično organizirali zavzeti člani in članice ŽPS-ja. Zdaj nas čaka še ureditev zunanosti cerkve. Samoiniciativno so verniki naročili obnovo kipa sv. Doroteje v niši cerkve, nov leseni okvir in uredili novo zasteklitev. To se je zgodilo z namestitvijo v četrtek, 17. julija 2025, v dopoldanskih urah. V juliju je župnišče dobilo klimo. Klimo je doniral ZUVOD Dornava. Za to pridobitev so hvaležni varovanci, ki bivajo pri nas, pa tudi župljani župnije sv. Doroteje v Dornavi skupaj z župnikom p. Slavkom.

Nekaj dni sem našel tudi za dopust. Tudi letos sem odšel v Korte v Avstriji k družini Muri. Z

menoj je bil tudi sobrat p. Marjan Vogrin. Preživela sva nekaj čudovitih dni na svežem planinskem zraku in se veselo vrnila v vsakdanje življenje.

Začeli smo novo veroučno leto. Od nas se je poslovila katehistinja ga. Lea Bedrač, na njeno mesto pa je prišla ga.

Mateja Medved iz Pobrežja – župnija Sv. Vid pri Ptuj. Ge. Lei smo hvaležni za njeno delo v naši župniji in ji želimo vse lepo na njeni nadaljnji življenjski poti. Verouk bo še naprej poučevala ga. Lidija Kodrič Kmet, ki je tudi članica ŽPS-ja. Če utegnate, nas lahko obiščete, da vidite naše nove pridobitve.

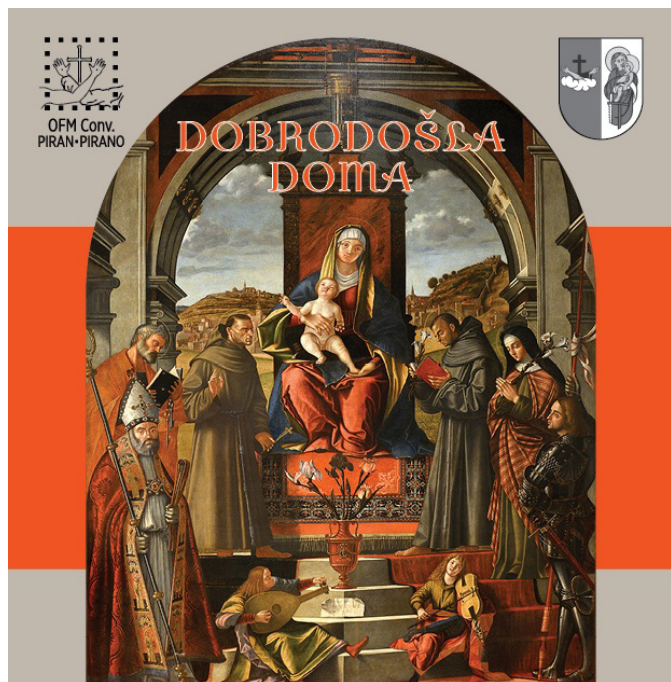
p. Slavko Stermšek, žpk

Minoritski samostan sv. Frančiška

Poročilo o vračanju slike in drugih dogodkih v našem samostanu bo v naslednjih Sporočilih. Hvala za razumevanje !

Pirančani

Minoritski samostan sv. Vida

Lepo pozdravljeni izpod haloških gričev, kjer je že nekaj časa veselo. V tem jesenskem času so se

začele trgateve, kar se pozna tudi pri obisku maše. Vsekakor bo tudi to minilo. V počitniškem času ni bilo nekega miru, saj se je ves čas kaj dogajalo. Po Vidovi in Janževi nedelji in koncu verouka smo malo zadihali. Toda ne za dolgo. Vmes je posegla sestra smrt in vzela mamo br. Robija.

Začele so se priprave na tabor pri Trojici in oratorij na Vidmu. Hvala Bogu je bilo na taboru čez trideset udeležencev. Zahvala gre pridnim animatorjem, ki so tabor brezhibno izpeljali. Žal sem bil velikokrat med taborom odsoten zaradi mame, saj je med tem časom umrla. Po taboru je p. Klemen začel pripravo drugega oratorija, ki se je zgodil v avgustu. Prvi je bil takoj po koncu pouka v Leskovcu. Naenkrat je bil živ žav na našem dvorišču. Lepe priprave in lepa izvedba. Z animatorji jih je bilo okrog 80. Obiskali so nas policisti, gasilci, vojaki in kinologi. Vsi so lepo predstavili svoje delo. Seveda vedno zmagajo gasilci, še posebej pri vodnih igrah. Več kot polovica otrok pa je tako ali tako gasilcev. Vsekakor dobre volje, smeha in mladostniške navihanosti ni manjkalo. Mesec se je hitro prevesil v september, ko se že polnijo torbe in šolske klopi. Urnike verouka smo komaj »naklanjali« skupaj in verjamem, da jih bomo še popravljali. V šoli je vedno kaj novega in potem se vse premika z urami. Začeli bomo tudi z mladinskimi srečanji, tako da ne bo dolgčas. Nekaj skupin je bilo tudi v domu duhovnih vaj pri Trojici in do

konca leta še bodo, tako da se počasi tudi tam nekaj premika v pozitivno smer. Po domače se reče »po malem, pa gvišno«.

Dragi bratje, ob začetku novega pastoralnega leta nam vsem skupaj želim blagoslova, veselja, potrpljenja in modrosti. Lepo vabljeni kaj na Videm. Vedno smo doma, razen ko nas ni. Vse dobro naj bo.

br. Robi Horvat

Minoritski samostan Matere Božje

Na Ptujski Gori smo začeli poletne mesece s praznovanjem šentvoršce. Predvečer praznovanja našega župnijskega „žegnjenja“ je nekoliko pokvarilo deževje, vendar je v baziliki bilo zelo lepo vzdušje ob prepevanju marijanskih pesmi.

Šestega julija smo se veselili ob obhajanju zlate

maše našega Janeza Kurbusa, kjer je ponovno stopila skupaj skoraj vsa župnija z raznimi sodelavci, ki so se po svojih močeh potrudili, da je vse teklo gladko in sproščeno.

Tega dne popoldan je naš pater Emil odšel na skoraj mesečni dopust, da si malo odpočije od napora na Gori in nabere novih moči za naprej v jesenskih mesecih.

Pater Toni pa je 8. julija popeljal skupino Aritursovih romarjev po svetiščih severne Italije; štiri dni romanja od Padove, italijanskega Lurda do svete Bakhite in kraja tridentinskega koncila ...

V poletnih mesecih smo ob nedeljah nekajkrat pomagali z maševanjem po raznih župnijah naše dekanije, ko so tamkajšnji duhovniki odšli na svoj dopust.

Pred zadnjo nedeljo v juliju smo patri z Gore pomagali pri oblikovanju tridnevnice pred zlato mašo patra Jožeta Lampreta, ki jo je obhajal v Stopercah 27. julija.

Konec julija in začetek avgusta je bil tudi za ptujskogorsko župnijo nekoliko v znamenju romanja mladih v Assisi in Rim na srečanje s papežem. Mladi so se vrnili v Slovenijo z zelo lepimi vtisi in spomini. Na god svete Marte je gorska Marija gostila župnijske pomočnice in gospodinje iz škofij Celje, Maribor in Murska Sobota (no, iz soboške škofije ni bilo nikogar, ne duhovnika ne gospodinje – Bog in župniki vedo, zakaj). Sveto mašo je ob tej priložnosti daroval upokojeni nadškof dr. Marjan Turnšek, ki je gospodinje in duhovnike lepo in prisrčno nagovoril.

Zadnji dan julija nas je na Gori počastil s svojim obiskom pater Anton Borovnjak. K nam je prišel za cel mesec, da se malo odpočije od naporenega življenja v Rimu in si pod Marijinim plaščem nabere novih moči za študijsko življenje v jeseni. Bogu in njemu hvala za vso pomoč, ki nam jo je lahko nudil s svojim dopustom v Sloveniji. Neprecenljiva pomoč nam je bil.

Na predvečer praznika Marije Snežne tradicionalno romamo peš na Svete gore nad Sotlo. Letos je bilo vreme celo noč naklonjeno romarjem; zjutraj

pa smo se razveselili sončnega in toplega sprejema pri Gospodovi mizi v družbi Matere Marije, kjer se nam je pridružil tudi župnik iz Lovrenca na Dravskem polju.

Največji Marijin praznik smo začeli na Gori obhajati že nedeljo pred praznikom, ko je imel pater Janez Kurbus „ponovitev“ zlate maše ob sočasnem srečanju bolnikov pod Marijinim plaščem. Lepo presenečenje so mu pripravili tudi romarji iz Prekmurja, ki so mu ob tej zlati priložnosti še posebej čestitali.

Marijino vnebovzetje z mašami je letos privabilo na Goro še več ljudstva kot prejšnja leta. Poznalo se je pri svetih mašah, ki prejšnja leta niso bile tako zelo obiskane (ob polnoči, 12.30 in 16.00); letos so bile nabito polne v in okoli bazilike. Bogu in Mariji hvala za njun sprejem vsakega romarja. Hvala tudi nadškofu in vsem duhovnikom, ki so pri svetih mašah nagovarjali zbrano ljudstvo z besedami upanja in tolažbe.

Na „rokovo“ imamo že tradicijo, da se zberemo verniki z Gore in iz Lovrenca pri kapeli svetega Roka in prosimo za zdravje ter se obenem tudi zahvalimo za vse milosti. Tudi letos smo patri skupaj z laiki molili večernice iz brevirja, kar se je ponovno izkazalo kot zelo lepa izkušnja.

Takoj naslednji dan je sledilo peš romanje v Žetale k Mariji Tolažnici. Pater Toni je šel z Gore peš ob 4. uri zjutraj, ker je imel tam sveto mašo že ob 7. uri; ostali verniki z Gore pa so se podali na pot ob 6.30. Zadnja lepa in sončna nedelja na Ptujski Gori je privabila ogromno število vernikov (in tudi radovednežev), ki so se najprej udeležili svete maše ob 16. uri, takoj zatem pa prisluhnili koncertu našega patra Tonija. Narodnozabavne pesmi, Marijine pesmi, dalmatinske, ponarodele ... za vsaka ušesa nekaj. Nekateri ocenjujejo, da se je zbralo 1.000 ljudi, drugi pripovedujejo o 2.000 poslušalcih ... Skratka, vaški trg in Gora z vsemi parkirišči in travniki ter dvorišči sta bila premajhna za vso množico. Bogu

in Mariji hvala.

Ptujska Gora je res Gora milosti, kot je bilo njeno staro ime. To je ponovno pokazala Mati Božja na praznik 8. septembra, ko so se vile kolone vernikov že zjutraj.

September je čas, ko si začenjajo baziliko ogledovati šolarji, dijaki in študentje na svojih strokovnih in poučnih ekskurzijah. Prijetno je prisluhniti tudi kakšnemu širše priznanemu umetnostnemu zgodovinarju, ki se spozna v detajle arhitekture ali umetnosti in jih razlaga bodočim diplomantom ali doktorantom.

Dobrodošli na Gori pod Marijinim plaščem.

p. Andrej Mohorčič

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Spoštovani bratje, lep, že prav jesenski pozdrav iz olimskega samostana. Smo v svetem letu in naša srca so usmerjena h Gospodu, da bi nas prenovil in pripravil na delo, ki nam je zaupano v Gospodovem vinogradu. V tem kratkem sestavku iz samostana in župnije vam bomo skušali povedati, kako nam je to v zadnjih treh mesecih uspevalo.

Začnimo z junijem, ki je mesec Jezusovega srca. Tako kot vsako leto smo tudi letos brali Vrtnice, ki jih je za ta mesec pripravil duhovnik ljubljanske nadškofije, msgr. Tone Štrukelj. Junij smo začeli tudi s praznikom prvega sv. obhajila za vse tri župnije: Olimje, Podčetrtek in Sveta Ema. Slovesnost smo pripravili v cerkvi Marijinega vnebovzetja v Olimju, somaševanje pa je vodil župnik iz Podčetrтка, g. Boris Tibaut. Vseh prvoobhajancev je bilo 27, le ena deklica si je zadnji trenutek premislila in ni prišla k slovesnosti.

V Rimu pa je ves junij potekal generalni kapitelj bratov minoritov. Že v prvem krogu glasovanja je bil za drugi mandat potrjen p. Carlos Alberto Trovarelli. Novemu generalnemu ministru smo tudi v našem samostanu zaželeli, da bi v novem šestletnem obdobju radostno in rodovitno služil

redu in Cerkvi. V torek, 10. junija 2025, pa je bil za generalnega vikarja in člana definitorija reda izvoljen tudi naš p. Igor Salmič.

Že na prvi dan poletja, 21. junija, sta se p. Ernest in naša vrtnarka Magda odločila, da bosta z novimi napisi označila vse zdravilne rastline na našem vrtu. Župnija Olimje šteje malo čez 500 duš in cerkev v Olimju preseneti mnoge obiskovalce. Ne pričakujejo, da bodo v tej odmaknjeni in majhni vasici našli tako lepo in po opremi naravnost razkošno baročno notranjost. Zato je pri nas vsako nedeljo kar nekaj romarjev in turistov z nami pri bogoslužju. Tako je bilo tudi na 12. nedeljo med letom, takoj po prazniku sv. Rešnjega telesa in krvi. V župniji smo pripravili lepo procesijo po vasi s tremi kapelicami. Ni bila tako slovesna in množično obiskana, kot je to na velikonočno jutro ali na praznik Marijinega vnebovzetja, je pa lepo duhovno doživetje s petjem, molitvijo in prošnjo za Božji blagoslov in varstvo. Tudi v našem kraju so rade nevihte s točo, zato toliko bolj z živo vero prosimo, da bi bili tega obvarovani. V nedeljo, 29. junija, so obhajali svojo zlato mašo v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju naši trije patri minoriti: p. Janez Kurbus, p. Ernest Benko in p. Jože Lampret. Slavnostni govornik je bil p. Ernest Benko, ki je na primerih prvakov apostolov zgradil misel, da je življenje iz Boga za ljudi najlepše, kar lahko dosežemo v življenju. Upamo, da se je Bog ozrl na prošnje naših slavlencev in se je v srcih mladih, ki so bili navzoči pri zahvalnem bogoslužju, utrnila misel, da bi kdo od njih stopil v njihove čevlje in nadaljeval njihovo delo. Slovesnost se je potem nadaljevala na samostanskem dvorišču ob bograču in pijači, ki so ju za vse pripravili hvalježni Ptujčani.

Letošnji bratski dan province smo obhajali 30. junija 2025 na Ptujju. Sv. mašo je v novi cerkvi sv. Leopolda Mandiča v Novi vasi vodil naš olimski zlatomašnik p. Jože Lampret. Ob 11. uri se je začela sveta maša, po njej pa je sledilo bratsko kosilo in godovanje na kmečkem turizmu v Jiršovcih pri Lovrencu. P. Toni, p. Vito in p. Slavko so bili naši tokratni slavlenci.

Julij nas ni razočaral, prvi dnevi meseca so bili suhi in zelo vroči. Kmetje so bili v skrbeh za pridelek, mi pa za našo travico okoli samostana. V začetku julija smo v župniji gostili številne potomce našega farana Antona Topliška iz Rudnice. Prišlo jih je za cel avtobus – od najmlajših do najstarejših. Kot mlad fant je odšel v Ameriko, se tam poročil in letos so nas njegovi potomci obiskali in si ogledali lepote Olimja. V tem poletnem času ob koncu šolskega leta se po slovenskih župnijah začenjajo oratoriji. Mnogo župnij se odloči, da med oratorijem pripravijo tudi romanje ali izlet v naš starodavni samostan in našo cerkev. Tudi letos je bilo tako. Gostili smo kar veliko skupin otrok iz različnih župnij. V naši župniji, ki je imela oratorij konec avgusta, so imeli animatorji prej več srečanj, da je vse potekalo, kot mora.

Župnija Olimje je majhna, a srečna župnija. Od slovenske osamosvojitve dalje jo vodijo patri minoriti, ki so iz nje naredili biser v vsakem pogledu. Vzorna urejenost okolice, samostana in cerkve navdušuje množico romarjev in turistov iz vsega sveta. Ne morejo se načuditi lepoti, ki krasi naš kraj. Za to so v prvi vrsti zaslužni naši patri, ki so dobro vzgojili tudi svoje sodelavce in sodelavke. Ni čudno, da je tudi naš romarski dom neprestano zaseden z gosti. V to lepo okolico je Božja previdnost poslala dva minorita, gvardijana p. Ernesta Benka in p. Jožeta Lampreta, vikarja in župnika sodelavca. Oba sta v nedeljo, 20. julija, ob množični udeležbi domačih in drugih vernikov obhajala zlato mašo. Bilo je veličastno. Sv. mašo je vodil p. Jože Lampret ob somaševanju zlatomašnika p. Ernesta, domačega župnika p. Tineta, duhovnika jezuita p. Damjana

Rističa in glavnega pridigarja, župnika iz Podčetrka, g. Borisa Tibauta. V pridigi je ta omenil zrnca zlate rude, ki se stopi v svetlo zlato pri visoki temperaturi; tako je tudi duhovnik zlato zrno za ljudi, ki ga spoznajo po njegovi velikodušni predanosti Kristusu, ki ga spreminja v zlato pšenico darovanja za druge. Po sv. maši sta doživela tudi hvaležnost župljanov z veliko darovi in lepimi čestitkami, ki so jima jih izrekli župan Peter Misja, članica Karitas, dva člana ŽPS in drugi. Vrhunski pevski zbor pa nam je pričaral zlata nebesa, ki nas čakajo v večnosti. Ob koncu slovesnosti se je p. Ernest Benko takole zahvalil vsem prisotnim na slovesnosti zlate maše: »Ob petdesetletnem jubileju – zlati maši se zahvaljujem Bogu za velike milosti, ki so mi bile podarjene v času mojega dosedanjega življenja. Bog me je poklical in mi pomagal, da sem lahko uresničil njegov klic, postal minorit, duhovnik in celo misijonar v Zambiji. Dolgih 25 lepih let pa sem preživel med vami, dragi Olimčani. Zahvala

gre tudi mojim sobratom za lepo bratsko življenje in vsem vam, ki ste me vsa ta leta spremljali in podpirali v molitvi.« Po maši je sledilo prisrčno druženje obeh slavljencev z župnijskim občestvom na našem grajskem dvorišču. V nedeljo, 27. julija, pa je obhajal p. Jože Lampret slovesno bogoslužje zlate maše tudi v svoji rojstni in krstni župniji v Stopercah. Povabil je v župnijsko cerkev in potem v restavracijo v Zeleno dolino preko 150 izbranih gostov. Zlata maša je bila nekaj posebnega tudi zato, ker je bila obogatena z ljudskim petjem, ki ga je vodil naš br. Jože Stojin, in s pridigo, ki je bila kot nekakšen intervju z zlatomašnikom o njegovem neverjetno pestrem duhovniškem in redovniškem življenju. Zelo lepo smo ga predstavili že v Olimju. Zadnji počitniški mesec je prinesel v naš romarski dom nove ljudi, ki bi si radi okrepili dušo in srce z duhovnimi vajami v čudovitem rajskem okolju naše župnije. Uršulinka s. Štefka je začela z duhovnimi vajami v tišini.

Letošnjega praznovanja Marijinega vnebovzetja v Olimju se je udeležilo zelo veliko romarjev iz vse Slovenije, tudi iz Hrvaške in drugod. Lahko bi rekli, da jih je bilo vsaj tisoč. Mati Božja nam je podarila čudovito sončno vreme in tako smo ob dveh škofih, domačih patrih in množici ljudstva doživeli veličasten praznik Marijinega zmagovalstva. Procesija se je vila mimo zeliščnega vrta po hribu navzdol in do prve kapelice sv. Petra. Ob kapelici je p. Tine prebral evangelij, izrekel prošnje, škof Matjaž pa je podelil Božji blagoslov z Najsvetejšim. Mimo Počivavškove kmetije smo odšli do kapelice Sv. družine na sredi vasi, kjer se je prebral evangelij, prošnje, sledil pa je blagoslov z Najsvetejšim. Nato smo se obrnili nazaj proti cerkvi, šli mimo kmetije pri Jakopinu in kapelice Brezmadežne do oltarja, ki je bil postavljen ob razpelu pri vhodu v cerkev. Sledila je sv. maša, pri kateri je prepeval domači pevski zbor, za orglami pa je bil mojster Tone Potočnik. Novi nuncij je imel pozdrav vernikom v slovenščini, kar je bilo romarjem zelo všeč, njegov govor pa je prebral celjski škof. Tudi somaševanje je vodil apostolski nuncij. Po maši so bile pete litanije, med

katerimi smo romarjem delili župnijsko oznanilo, v katerem je p. Tine Gašparič oznanil, da je bila naša cerkev posvečena na nedeljo, 8. septembra 1688, v osmini rojstva Kraljice angelov. Procesija z Najsvejšim in kipom Marije Spremljevalke gre vsako leto po Olimju od kapelice do kapelice, kjer se zapoje evangelij in se blagoslovi božje ljudstvo z Najsvejšim. Pri procesiji sodelujejo ob cerkvenih pevcih tudi godba na pihala iz Svetine, folklorno društvo Košuta iz Poljčan, zeliščarji in članice Karitas. Letos sta procesijo vodila ob sodelovanju naših patrov kar dva škofa, celjski škof Maksimiljan Matjaž in apostolski nuncij v Sloveniji. Procesijo je vodil celjski škof, v cerkvi pa somaševanje apostolski nuncij. Ob koncu slovesnosti sta se oba škofa še fotografirala z župnikom p. Tinetom in s p. Francem iz Pirana ter mašnimi strežniki. Oba škofa sta bila tudi tri dni naša gosta v romarskem domu, v ponedeljek, na god sv. Roka, pa sta se po zajtrku fotografirala še z našo gospodinjo Martino, ki je njima in vsem gostom v teh dneh tako skrbno stregla. Po slovesnem kosilu v samostanu z uglednimi gosti je brat Jože odpeljal oba škofa še na obnovljeni grad nad Podčetrtkom,

kjer jih je pozdravil župan Peter Misja in rojak iz župnije Sv. Ema g. Mirko Krašovec. V Olimju je tudi dom duhovnih vaj, ki služi raznim duhovnim programom – med temi je tudi program, imenovan teden za spoznavanje našega redovniškega življenja. Namenjen je mladim, ki bi radi od blizu spoznali in doživeli naš način življenja. To naj bi bil čas »odprtih vrat«; namenjen je predvsem tistim, ki resno razmišljajo, da bi tudi sami postali redovniki. Naš župnik p. Martin Gašparič se je poglobil v zgodovino našega kraja in župnije ter prebral, da je bila naša cerkev posvečena na praznik Marijinega rojstva, 8. septembra 1688. Patri pavlinci so jo posvetili na praznik rojstva Kraljice angelov, kot je zapisano v starodavni listini. Zato smo se odločili, da bomo v letošnjem letu to pomembno obletnico tudi slovesno praznovali s tridnevno in slovesnim bogoslužjem na nedeljo, dan pred praznikom Marijinega rojstva.

V petek, 5. septembra, smo po večerni maši organizirali čudovit koncert s citrami, ki sta ga izvedli dve mladi dekleti iz Zibike, Maja in Neža. V soboto, 6. septembra, pa je bil po večerni maši orgelski

koncert, ki ga je na naših orglah izvedel prof. Tone Potočnik. Koncert je bil tudi spomin na 260. obletnico Janečkovih orgel, ki jo letos obhajamo. Večer smo zaključili s petimi litanijami Matere Božje ob soju sveč. Višek praznovanja pa je bil v nedeljo, 7. septembra. Ob deveti uri je v cerkvi Marijinega vnebovzjetja vodil slovesno bogoslužje s somaševanjem p. Igor Salmič, pridigo pa je imel p. Luka Madunić, ker p. Ivan Šarič, pavlinski provincial, ki prihaja iz njihovega pavlinskega samostana Kamenško pri Karlovcu, ni mogel priti. Somaševanju so

se pridružili tudi naši gostje iz Rima, to je deset p. minoritov z generalom p. Trovarelijem, ki so ravno v teh dneh bivali med nami. V petek, 12. septembra, smo se pri zajtrku poslovili od vodstva minoritov, ki je 14 dni preživelo v našem romarskem domu. Ob zahvali za prijetno in koristno bivanje je bilo iz ust desetih bratov iz vodstva minoritskega reda slišati, da si želijo priti v ta rajsko lepi kraj tudi drugo leto. Naj za konec našega prispevka omenim še srečanje zeliščarjev na našem samostanskem dvorišču v septembru. Obiskovalcem pokažejo in ponudijo svoje proizvode in dobrote, našemu br. Jožetu pa so za njegovo požrtvovalno delo v stari lekarni podelili posebno plaketo.

Začelo se je novo šolsko in veroučno leto. Naša dva veroučna učitelja, p. Tine in župnik Boris, se bosta lotila poučevanja na nekoliko drugačen način. Zato sta že povabila starše na srečanje in jim razložila svoje zamisli. Želimo jima, da bi z novim pristopom uspela. Tudi vam, dragi sobratje, želimo iz samostana Olimje veliko duhovnih in človeških uspehov.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Sredi junija so k nam iz Slovenije prileteli naši električarji, družina Skapin iz Vipave. Oče električar je pripeljal sina za pomoč pri delu, ta pa je vzel s seboj ženo in pet otrok oz. šest, le da zadnjega nismo videli, saj smo šele po odhodu izvedeli, da pričakujejo šestega otroka. Vsak dan se je začel z jutranjo mašo in potem z delom na naši novogradnji. Ker med 10. in večinoma 18. uro ni bilo elektrike zaradi popravila električnega omrežja, smo morali biti zelo iznajdljivi. Na žalost naša nova sončna elektrarna še ni bila priključena, da bi nam pri tem pomagala. Skapinovi so sami pokrili svoje letalske vozovnice in prosili pomoč za nabavo materiala. Z njimi nismo imeli nobenih stroškov. Skupaj s prijatelji so pokrili vse in prinesli še svoje dobrote (suhomesne izdelke, vino za

maše in oljčno olje ...). Tudi najmlajši otroci so pomagali pri delu ali pripravi hrane. Ob nedeljah in zadnje tri dni smo imeli oddih in jih odpeljali v Borowoe v naravo, ogled konj ... V nedeljo sem tam še pomagal duhovniku, ki je začasno prejel še eno župnijo, ker je tamkajšnji duhovnik ostal na zdravljenju na Poljskem.

V juniju smo dobili še pet prostovoljk preko skupine Pota. Pomagale so pri izvedbi našega oratorija z naslovom Ljubezen premaga vse. Poleg dela z otroki pri nas in v sosednji župniji so pomagale tudi na gradbišču ter pri urejanju okolice in vrta samostana in cerkve.

Skupaj z njimi smo se odpravili na letališče s skupino, ki je letela na srečanje mladih v Assisiju in Rimu. Pet mladih iz Kazahstana in naš sobrat Sergej in en mladinec iz Rusije. Družili smo se z mladimi iz celega sveta, še posebej z mladimi, ki so prišli z našimi brati iz Slovenije. Zelo smo hvaležni, da smo med prevozi

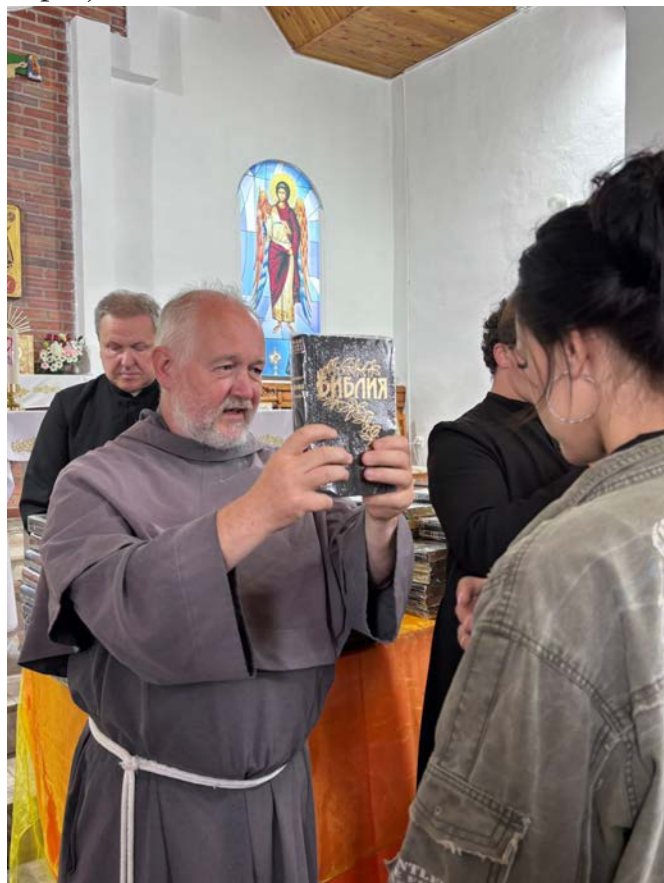

lahko svojo prtljago prevažali z njihovim avtobusom. Še posebej pa smo hvaležni, da so s sabo vzeli našo članico, ki si je zlomila nogo v Assisiju. Kazahstanki del se je potem odpravil še v Slovenijo in jo cel teden raziskoval. Hvala provinci, da nam je posodila kombi, in vsem bratom, ki so nas v teh dneh sprejeli pod streho na Ptuju in v Olimju, kjer smo se lahko tudi kopali v kopališču. Poleg tega pa smo obiskali tudi družino Skapin, ki nam je pokazala Vipavo, in družino Sare, ki je bila kot prostovoljka dvakrat pri nas in je tudi krstna in letos birmanska botra naši mladinki. Na kratko pa smo se ustavili tudi v Mozirju in na grobu g. Sandija prižgali svečo ter se srečali tudi z njegovimi starši in bratom z družino, da smo uredili zapuščinsko obravnavo, saj nam je za gradnjo samostana zapustil 10.000 evrov in maše, ki jih mogel odslužiti pred smrtjo. V njegov spomin bo ena od sob v pritličju nosila njegovo ime. Hvala tudi vsem drugim, ki so prispevali denar v teh dneh za našo gradnjo.

Po vrnitvi domov sem le zamenjal prtljago v kovčku in se z mladimi odpeljal na vsekazhstansko srečanje mladih v Ozornoje. Na letošnje srečanje z naslovom »Romarji upanja« smo povabili kardinala Giorgia Marenga, ki deluje kot misijonar v Mongoliji. Vodil je razmi-

šljanja na petdnevnem srečanju in nagovarjal mlade k poglobljenemu duhovnemu življenju in jih spodbujal k branju Svetega pisma. Ko je slišal, zakaj bodo mladi dobili Sveto pismo, je bil ganjen in se je zahvalil dobrotnikom iz Slovenije. Polega razmišljanj je bilo srečanje polno aktivnosti, molitve, nočne adoracije in skupnega druženja, ki ga tudi deževno vreme ni moglo pokvariti. Ob koncu pa smo mladim podelili Sveta pisma, za katera ste denar zbirali v svetopisemski akciji v januarju. Več kot 240 mladih in njihovih spremljevalcev je prejelo svoje Sveto pismo. Večina je bila v ruskem jeziku, ki ga govori večina katoličanov. 30 Svetih pisem pa je bilo razdeljeno med kazaško govoreče katoličane, da lahko Božjo besedo berejo v maternem jeziku. Eden od njih se je razjokal, ker bo zdaj lahko bral o Jezusu v svojem jeziku. Sveta pisma, ki so ostala, smo razdelili po župnijah.

Ko me ni bilo, so naši delavci končevali stene v samostanu in pred nami je priprava na vgraditev ogrevanja in vode. Dobili bomo talno ogrevanje. V teh dneh čakamo navodila od naših predstojnikov v Moskvi, katere cevi in sisteme bomo vgradili. Zamenjali smo tudi ponudnika za internet, ker smo bili kar tri tedne brez njega, saj je bila pretrgana povezava med obnovo stare železniške postaje in nismo mogli več čakati na njeno popravilo.

V začetku septembra smo bili na duhovnih vajah 220 km od Astane, v Sučinsku. Zbrala se je vsa naša kustodija. Manjkala sta samo dva brata. Eden je bil na operaciji oči, drugi pa je vodil duhovne vaje druge. Vodil jih je naš sobrat Peter Kava, ki je bil več kot 20 let misijonar v Uzbekistanu in se zdaj po krajšem bivanju na Poljskem odpravlja na delo v Francijo.

V nedeljo, po koncu duhovnih vaj, smo imeli po maši duhovno-športni dan. En del je šel v Ozornoje v nacionalno svetišče, drugi del pa v gore v Borovoje. Zvečer pa smo se vsi zbrali na pečenih klobasah, lahko smo se kopali tudi v bazenu. Ker smo vsi zelo oddaljeni med seboj, smo imeli naslednje tri dni bratski dan. Pогоvarjali smo se o novostih v samostanih in pri našem delu in tudi o pripravah na kapitelj, ki bo naslednje leto. Od zadnjih duhovnih vaj se je kustodija zmanjšala za enega člana, ki ga je po kratki bolezni Gospod poklical k sebi, zato smo sedaj na minimumu: pet samostanov s po tremi brati – vsega skupaj 15 bratov (osem duhovnikov in sedem redovnih bratov). Trenutno imamo enega postulanta, ki bo naslednje leto šel v noviciat, ki bo pri nas v Astani, saj zaradi jezikovne bariere ne more iti na Poljsko. Novembra gre iz Kazahstana en kandidat v Moskvo, eden pa v septembru pride k nam za 10 dni. Upamo, da tudi Vietnam pošlje kakšnega brata, da bo pogledal, ali se da preživeti pri nas med hladno zimo.

Jutri oz. že danes se v Astani začne tridnevno srečanje svetovnih in tradicionalnih religij. V delegaciji Katoliške cerkve sva tudi oba z br. Pavlom. Glavni predstavnik pa bo kardinal iz Rima.

Pred praznikom sv. Frančiška bomo imeli transitus, na katerem bodo sodelovali tudi člani tretjega reda. Na sam praznik pa organiziramo srečanje za otroke. To bo »ekofestival«, na katerem bomo predstavili tako okrožnico papeža Frančiška kot tudi delovanje našega samostana s pomočjo zelene energije. A o tem verjetno naslednjič.

Bogato praznovanje praznika sv. Frančiška želimo bratje iz Astane.

br. Miha

Danska & Grenlandija

Dragi bralci Sporočil!

Med svojimi misijonskimi potovanji med Dansko in Grenlandijo sem večkrat doživel, kako tesno sta prepletena vera in vsakdanje življenje ter kako močno narava oblikuje človeka in skupnost. Prav tam, v severnih pokrajinah, kjer so razmere pogosto zahtevne, se še bolj zavemo dragocenosti Božjega stvarstva in pomena občestva. V jubilejnim letu, ko obeležujemo 800 let od nastanka Sončne pesmi sv. Frančiška Asiškega, se mi zdi to sporočilo še posebej močno: vabi nas k hvaležnosti, spoštovanju in skrbi za svet, ki nam je zaupan. V nadaljevanju želim z vami podeliti nekaj doživetij in misli, ki se prepletajo med frančiškovo duhovnostjo in izkušnjo skupnosti tukaj na severu.

Prav v tem jubilejnim letu mi je uspelo izdati danski prevod knjige *Frančišek in živali*, ki v nežnem pripovednem tonu prinaša zgodbe o svetnikovem globokem odnosu do narave in živali.

Frančiškovo življenje je bilo prežeto z ljubeznijo do Boga in vsega stvarstva. Verjel je, da je svet delo ljubečega Stvarnika, zato si vsak del narave – od najmanjšega črva do sonca in zvezd – zasluži spoštovanje in hvaležnost. Njegova skrb za naravo ni bila površinska ali

zgolj simbolna, temveč konkretna in vsakodnevna. Znana je pripoved, kako se je med potovanjem ustavil, da bi s ceste odstranil črva in ga tako rešil pred gotovo smrtjo.

Te preproste, a močne zgodbe o Frančiškovem odnosu do živali in narave so zbrane v tej knjigi. Bralca nežno vabijo k razmisleku o lastnem odnosu do sveta, ki nas obdaja. V času, ko se človeštvo ponovno

uči sobivanja z naravo, je Frančiškova ljubezen do vsega živega bolj aktualna kot kadarkoli prej. Naj nas njegovo življenje in *Sončna pesem* navdihujeta za hvaležnost, spoštovanje in odgovorno ravnanje z okoljem. Naj bo to spodbuda, da tudi mi postanemo glasniki miru, sočutja in varuhi stvarstva.

Avgusta sem ponovno obiskal Grenlandijo. Ob rednem pastoralnem delu smo imeli v župniji še srebrno poroko in po dolgih letih spet slovesnost svete birme, kjer sta dva mlada fanta prejela darove Svetega Duha. Tokrat sem bil v vlogi birmovalca sam, kar je za našo skupnost pomenilo posebno doživetje in priložnost, da skupaj poglobimo zavest o moči in lepoti tega zakramenta. Župljani so s svojo pripravljenostjo in ustvarjalnostjo lepo okrasili cerkev, kar je obredu dalo še posebej prazničen značaj. Tudi bogoslužje je bilo skrbno pripravljeno in obhajano v zbranosti in veselju. Ta dan bo za našo skupnost v Nuuku ostal dragocen spomin, saj je

znova pokazal, da Cerkev tudi na skrajnem severu živi, raste in se veseli novih prič Kristusa.

Septembra je našo samostansko skupnostnost na Danskem obiskal p. Miljenko Hontiĉ, ki je s svojo provincialno vizitacijo prinesel spodbudo, možnost pogovora ter poglobitev bratstva in duhovnega življenja. Njegova prisotnost je bila za nas dragocena priložnost za skupno razmišljanje o našem poslanstvu.

Prvo nedeljo v septembru smo v moji župniji Presvetega Rešnjega telesa praznovali župnijski praznik. To je dan, ko se celotna župnija – danska, francoska in angleška jezikovna skupnost – zbere pri skupni slovesni in večjeziĉni sveti maši. To je poseben trenutek enotnosti, ko verniki razliĉnih jezikov in kultur skupaj molimo, pojemo in obhajamo evharistijo.

Po maši praznovanje nadaljujemo z druženjem, ki združuje vse skupnosti v sprošĉenem in prijateljskem vzdušju. Miza je pogosto obogatena z jedmi iz razliĉnih drŹav, kar prazniku daje še moĉnejši znaĉaj mednarodne povezanosti.

Za mnoge vernike je ta dan vsakoletni opomnik na središĉe Cerkve: evharistijo kot izraz BoŹje navzoĉ-

nosti in ljubezni. Hkrati je praznik postal simbol, kako vera lahko ustvarja skupnost preko jezikov, kultur in generacij.

Ob bliŹajoĉem se prazniku sv. Franĉiška Asiškega se znova spominjamo njegove zapušĉine, zlasti Sonĉne pesmi, ki ostaja ena najlepših hvalnic stvarstva. Njegova *Hvalnica stvarstva*, imenovana tudi *Sonĉna pesem*, ostaja ena najlepših pesmi zahvale in hvaleŹnosti, kar jih pozna svet. Ta hvalnica ni le pesem, temveĉ tudi povabilo k drugaĉnemu pogledu na življenje: k pogledu, ki v vsem stvarstvu prepoznava dar in priložnost za obĉudovanje, spoštovanje ter hvaleŹnost.

Ob Franĉiškovem prazniku smo povabljeni, da se odpremo temu pogledu – da se nauĉimo videti lepoto in svetost v naravi, v ljudeh in vsakem trenutku življenja. Naj bo *Hvalnica stvarstva* tudi naša pesem: pesem hvaleŹnih src, ki v veri in ljubezni zmorejo prepoznati sledi Stvarnika povsod okoli nas.

Naj nas Franĉiškovo zgled vodi k veĉji preprostosti, poniŹnosti in spoštovanju vsega Źivega – saj je svet resniĉno naš skupni dom in dragocen dar.

p. TomaŹ Majcen

ODMEVI

Carpaccio bo v Piranu povezoval

Slika Marija z otrokom in svetniki se je vrnila v minoritski samostan

Vrnitev renesančne slike Vittoreja Carpaccia Marija z otrokom in svetniki v minoritski samostan v Piranu je znamenje, da ljudje znajo presegati človeško zamejenost in državne meje ter prispevati konkretno znamenje bodočnosti. Tako se je izrazil gvardijan piranskega samostana p. Janez Šamperl v svojem pozdravu številnim navzočim, ki so danes napolnili samostansko cerkev sv. Frančiška, da bi prisostvovali slovesnosti ob vrnitvi oz. ponovni namestitvi Carpaccieve slike po 85 letih od tistega leta 1940, ko so jo italijanske oblasti pred vojno umaknile v notranjost države. Piran je po vojni pripadel Jugoslaviji in potem Sloveniji, po dolgotletnem prizadevanju tako cerkvenih oblasti kot diplomacije pa se je slika vrnila.

Vrnitev so danes pozdravili generalni minister minoritskega reda p. Carlos Trovarelli, vodja slovenske province p. Milan Kos, koprski škof Peter Štumpf, piranski župan Andrej Korenika, slovenska ministrica za kulturo Asta Vrečko, državna sekretarka na slovenskem zunanjem ministrstvu Neva Grašič in vodja restavratorskega centra Zavoda za varstvo kulturne dediščine Republike Slovenije. Vsi so na različne načine poudarili misel, da gre za simbolno dejanje, ki povezuje dve državi in dva naroda, pri čemer je bila omenjena tudi pomembna vloga manjšin, slovenske v Italiji in italijanske v Sloveniji, ter pomen Evropske prestolnice kulture v Novi Gorici in Gorici. Carpaccieva slika, ki je izraz duhovne in kulturne dediščine krajevnega prostora, pa bo gotovo navdihovala občudovalce, tako duhovno kot kulturno. Umetnina bo v samostanski cerkvi na ogled do nedelje, nakar jo bodo prepeljali v Ljubljano, kjer bo deležna preventivnega konservatorskega posega s pomočjo najsodobnejših tehnik. V Piran se bo vrnila najbrž decembra.

<https://www.primorski.eu/se/carpaccio-bo-v-piranu-povezoval-BM1970993>

Slavnostni nagovor ob vrnitvi Carpaccieve umetnine v piranski minoritski samostan sv. Frančiška v imenu Slovenske minoritske province sv. Jožefa prov. minister p. Milan Kos OFM Conv.

Spoštovani gostje ter vsi navzoči!

V imenu slovenske minoritske province vas prav prisrčno pozdravljam v tem slovesnem in zgodovinskem trenutku – ob vrnitvi dragocene umetnine v naš piranski samostan.

Z velikim veseljem in hvaležnostjo danes znova

zremo umetniško delo, ki se po dolgem času vrača na svoje prvotno mesto, kjer bo znova zaživel svoj duhovni pomen.

Piranski samostan je v več kot 700-letni zgodovini doživel mnogo vzponov in padcev, a je ostal živo pričevanje vere, kulture in umetnosti. Med mnogimi dragocenostmi tega kraja je tudi slika, ki so jo minoriti naročili pri slikarju Carpacciu. Danes jo lahko znova občudujemo tukaj, kjer je bilo njeno mesto.

Odkar je slovenska minoritska provinca prevzela skrb za piranski samostan, so patri gojili tiho željo po vrnitvi te umetnine. Med njimi naj posebej izpostavim p. Janeza Šamperla, ki je dolga leta zvesto in vztrajno deloval za to, kar se nam danes uresničuje.

Zato gre iskrena zahvala vsem, ki ste kakorkoli pripomogli k tej vrnitvi umetnine:

- patrom iz Padove, strokovnjakom in politikom,

- patrom, ki so delovali in še delujejo v Piranu,
- p. Janezu Šamperlu,
- vikarju našega reda p. Igorju Salmiču,
- in še posebej g. Tomažu Kunstlju, ki je v imenu Ministrstva za zunanje in evropske zadeve Republike Slovenije intenzivno sodeloval pri postopkih vrnitve.

Ob veselju, ki nas danes prevzema, vam v imenu slovenske minoritske province tudi obljubljam: tako kot doslej bomo tudi v prihodnje zvesto in odgovorno skrbeli za kulturno in sakralno dediščino naših prednikov – ne le kot varuhi, temveč kot tisti, ki v umetnosti prepoznavajo pot do Boga in človeka.

Verjamem, da bo ta umetnina, ki je znova na svojem mestu, služila duhovnemu in kulturnemu bogatenju vseh, ki bodo vstopali v cerkev sv. Frančiška v Piranu – naj jim bo v navdih, spodbudo, molitev in notranji mir.

Jubilejno svetovno srečanje mladih v Rimu

Skupina 40 mladih romarjev upanja se je skupaj s petimi brati minoriti ob 3. jutranji uri s Ptuja podala na pot v Assisi na srečanje mladih.

Naša prva postaja na poti je bila Franciškova "sveta gora" La Verna, na kateri je po dolgem postu in molitvi ter hrepenenju, da bi lahko ljubil kakor Jezus in trpel kakor Jezus, prejel svete rane, stigme.

Na La Verni smo v zavetju gozda obhajali romarsko sveto mašo in skupaj z učenci v evangeliju prisluhnili Jezusu, ko nas je poučil, kako naj se z besedami molitve obračamo na nebeškega Očeta. Sledila je pot do Assisija, nastanitev v kampu in pešromanje do bazilike svetega Franciška. Pri sv. Francišku se je v zgornji baziliki zbralo več kot 700 mladih iz 26 držav ter po uvodnem pozdravu p. Simoneja obhajalo molitveno bdenje. Bdenju je sledil mimohod in osebna molitev na Franciškovem grobu v kripti, kjer smo oddali letak s svojo osebno prošnjo upanja na tem romanju.

Skupni večer smo sklenili z večerjo na spodnjem trgu in vrnitvijo v kamp.

Naslednji dan smo romanje začeli z bratskim zajtrkom, ki mu je sledila animirana kateheza s pomočjo igre o naših željah.

Zapisani želji, po eno dobro/realno in drugo iluzorno/nerealno, smo zapisali na dva lističa, vsako vstavili v svoj balon, si balona zavezali na noge, nato pa v "bitki" branili svoja balona, branili svoje želje.

Sledilo je romanje v Carceri. Po poti, ki smo jo poskušali opraviti v tihoti, in v samotišču smo ob Božji besedi (1 Kr 19,9–13) nadaljevali z razmišljanjem o svojih željah in srečanju z Bogom.

Popoldne smo peš poromali do bazilike svetega Franciška, kjer smo si v mednarodnih pogovornih skupinah po 15–20 oseb podelili razmišljanja o željah in doživetju v samotišču.

Po klasični italijanski večerji (testenine, meso ter paradižnik in kumare v solati) na križnem hodni-

ku je v zgornji baziliki sledilo slovesno evharistično bogoslužje, povezano s svetim krstom. Sveto mašo, že skoraj nočno vigilijo, med katero smo se ob prižganih svečah znova odpovedali hudemu duhu in obnovili krstne obljube, smo obhajali v španskem jeziku, saj jo je namesto kardinala Maura Gambetija vodil pater iz Španije.

Večer smo sklenili z nočno vrnitvijo v kamp.

Tretji dan našega romanja mladih je bilo zaznamovano z romanjem v Porcijunkulo in Rivotorto ter z besedo zgrešiti in soočenjem z lastnimi neuspehi, ki nam dajejo občutek krhkosti.

Zjutraj smo se po okrepčilu ob skupni mizi podali peš v dolino, mimo cerkve svetega Damijana k Mariji Angelski v Porcijunkuli. Tam smo se srečali z dvema zgodbama o "neuspehu" svetega Franciška.

Prva zgodba pripoveduje, kako je Francišek želel postati slaven in pomemben, zato se je udeležil vojne proti Perugii. Vendar je namesto slave doživel enoletno ujetništvo, ki pa je zanj postalo priložnost. Čas ujetništva je izkoristil, da je sojetnikom prinašal dobro voljo in veselje v mrak ječe.

Druga zgodba pripoveduje o popolnem veselju, ki ga je Francišek doživel, ko se je v zimi pozno zvečer vrnil v samostan in ga bratje niso želeli sprejeti, ampak so ga celo nagnali. Ob tem se ni vznemirjal, ampak je ostal potrpežljiv.

Po kratkem premišljevanju smo obiskali malo cerkvico v mogočni baziliki, ki je varuhinja tega malega koščka – Porcijunkule, ki je bila tako zelo draga sv. Francišku.

Sledila je pot do samostana Rivotorto, kjer se je rodilo in živelo prvo bratstvo manjših bratov. Tam smo v cerkvi, v kateri je postavljena replika prvega tugurija, obhajali sveto mašo v slovenskem jeziku. Sledila je kateheza o emavških učencih, ki sta tudi na veliki petek doživela razočaranje in neuspeh na poti za učiteljem Jezusom. Nato pa sta se na velikonočno jutro srečala s "tujcem", ki jima je prišel naproti in ju poslušal, jima razlagal in ju poučeval, zakaj je bilo vse to, kar je Jezus doživel, potrebno.

Tudi mi smo se podali po dva in dva "na pot" in se na njej pogovarjali o svojih "neuspehih", kako smo se z njimi soočili in kako so postali priložnost za nekaj novega. Priložnost za iskanje rešitve in Boga.

Pot je nekatere pripeljala tudi do pokopališča zavezniških vojakov, ki so se izkrcali v južni Italiji, da bi prinesli rešitev italijanskemu ljudstvu pred nemškim okupatorjem, ob tem pa izgubili, darovali svoje življenje. Njihova žrtev je bila, gledano skozi oči njihove kariere, propad, neuspeh in izguba, za italijanski narod pa daritev, katere sad je svoboda.

Ob sklepu popoldneva je sledilo pričevanje dveh zakoncev, ki živita blizu samostana Rivortorto. Z nami sta delila svojo življenjsko zgodbo, ki je bila tudi polna neuspehov in padcev, novih začetkov in upanja.

Sledila je skupna večerja in vrnitev v kamp mimo cerkve svetega Damijana, kjer smo imeli postanek, kratko razlago kraja in dogodkov ter molitev, podobno kot sveti Frančišek – s prošnjo, da bi bil Gospod naš sopotnik, svetovalec in pomočnik v preizkušnjah in neuspehih. Dan smo sklenili s pe-

smijo oziroma molitvijo Angelček in potjo v kamp.

Četrty dan našega romanja sta zaznamovali besedi "prerojen" in "prehod". Pomensko smo se ob njima zadrževali v dopoldanski molitvi, ki smo jo obhajali v "slovenskem jezikovnem krogu". V molitvi smo se zadrževali ob Frančiškovih molitvah: pred Križanim, njegovih vzdihov Bogu Najvišjemu in molitvi/prošnji Naredi me, Gospod, za orodje svojega miru. Ob

njih smo opazovali Frančiškov preporod ali preobrat, kako najprej izpove svojo vero in zaupanje v Boga ter ga v polnosti daje na prvo mesto, nato pa se v tej veri in zaupanju obrača Nanj v svojih prošnjah. Tudi sami smo izrazili in izpovedali svoje prošnje, nekatere glasno, druge v srcu.

Sledilo je pričevanje sestre redovnice o njeni poklicanosti in poklicu, ki ga opravlja kot babica. V drugem delu "delavnice" smo se po skupinah pogovarjali ob podanih iztočnicah.

Prosto popoldne smo izkoristili za mimohod sv. Rufina in sv. Klare ter skupni obisk Carla Acutisa in Frančiškove domače hiše. Sledil je čas za osebne obiske svetišč in prosti čas do večerne svete maše. Sveto mašo smo obhajali na čast sv. Frančišku v spodnji baziliki. Ob 19. uri, ko je spodnja bazilika že v delnem mraku, smo se ob zasenčenih lučeh zbrali k bogoslužju in pristopili v procesiji s prižganimi svečkami. Kot ob praznovanju velikonočne vigilijske smo svečke ob začetku branja Božje besede ugasnili. Po evangeliju, v katerem Jezus blagruje modrost svojega Očeta, smo prisluhnili pridigi in pričevanju p. Andreasa, ki je pred nami razgrnil

svoje življenje od načrtovanja poroke in družine do poti v redovništvo in duhovništvo. Pater Andreas je načrtoval svojo življenjsko srečo, Gospod pa ga je s klicem v redovništvo in duhovništvo osrečil. Človek obrača, Bog (prav) obrne.

Sledila je (zadnja asiška) večerja na križnem hodniku Svetega samostana in glasbeni koncert naše romarske skupine s priložnostnimi mimohodečimi glasbenimi gosti na osrednjem asiškem trgu. Naslednji dan nas je čakal prehod iz ljubkosti in domačnosti Assisija v velikost in gnečo večnega mesta.

Naslednji dan našega romanja je bil zaznamovan s slovesom od Frančiškovega Assisija in potovanjem v Rim. Dopoldne ob 9. uri smo na travniku ob kampu, tokrat v italijanskem jeziku, obhajali sveto mašo na čast sv. Ignacija Lojolskega. Po kosilu smo se odpravili na pot. Ta nas je vodila sprva proti mestecu Greccio, kjer smo se ustavili in obiskali samostan in votlino, v kateri je sv. Frančišek

obhajal božični praznik v letu 1223, ko se je po potrditvi Vodila iz Rima peš vračal domov v Assisi, vmes pa naredil postanek pri prijatelju Giovanniju Veliteju, ki mu je podaril votlino, v kateri so obhajali mašo ob prazniku Gospodovega rojstva. Frančišek je želel povezati oltar in jaslje, dve mesti, kjer prejemamo hrano. Kot diakon je pri tej maši pridigal in v srcih ljudi ponovno prebudil "spečega Boga".

Greccio in dogodki v njem nas učijo treh stvari: povezanosti med Betlehemom in Grecciom, med oltarjem in jaslmi; ponižnosti Boga, ki se rodi kot človeški otrok in pije na prsih človeške matere, po duhovnikovih rokah pa se vsak dan "rojeva" in prihaja med nas na oltar v sveti evharistiji; razlastnjenja Boga, ki se vsemu odpove in se nam ves daje v roke.

Če smo natančni, Frančišek ni postavil (prvih) jaslje, ampak je le naročil, naj v votlini postavijo jaslje za živino in pripeljejo vola in osla (po razlagi sv. Avgušтина "predstavnik" izvoljenega ljudstva

in poganov). S tem je želel sporočiti, da Jezus prihaja odrešit in se rojeva na svet za vse, za Jude in pogane, za "čiste in nečiste" narode. Pobudniki postavljanja jasic pa so bili jezuiti, ki so po tridentinskem koncilu sredi 16. stoletja po papeževem naročilu spodbujali in tudi v naših krajih prvi postavili jaslice, in sicer pri Sv. Jakobu v Ljubljani.

Po obisku samostana in molitvi v cerkvi smo pot nadaljevali proti Rimu, kamor smo prispeli v poznih popoldanskih urah, se namestili v Seraphicumu in se pripravili na večerjo, ki smo jo obhajali na travnatem vrtu inštituta.

Večerji je sledila adoracija pred Najsvetejšim v avditoriju inštituta, ki so jo pripravili mladi iz severne Italije, in večerno druženje mladih na vrtu.

Šesti dan našega romanja je bil zaznamovan s spokornim bogoslužjem in obhajanjem zakramenta svete spovedi. Spokorno bogoslužje je vodil p. Tomaš. Razmišljanje je gradil ob evangelijskem odlomku o emavških učencih, ki ju srečanje z Vstalim spremeni. Ko zapuščata Jeruzalem, imata zadržane oči, ne moreta videti vsega, kar sta prejela, in vseh prejetih milosti, ker jima žalost in razočaranje ob Jezusovi smrti pred oči postavljata

samo to, česar nista bila deležna. "Mi pa smo mislili ..." Ne vidita pa vsega, kar prejemata od Boga. Zanju ni dovolj, da sta slišala o vstajenju, šele srečanje z Vstalim ju spremeni, jima odpre oči, da lahko vidita in se kot prenovljena, z novim pogledom, "novimi očmi" vračata v mesto.

Tudi nas srečanje z Vstalim lahko spremeni. Kje se lahko srečamo z njim? V zakramentu svete spovedi, ki nam odpre oči, da vidimo daleč. Da

vidimo dlje. Da se naš pogled ne ustavlja na eni stvari, ki nam ni dana, na "enem drevesu, od katerega nam ni dano jesti," ampak vidimo vse blagoslove in vse, kar nam Bog podarja. Vidimo cel vrt, katerega sadove lahko uživamo. Sledilo je povabilo mladim za posamično sveto spoved.

Po opravljeni sveti spovedi smo se popoldne podali v večno mesto na obisk posameznih znamenitosti: Cirkus maksimus, Kolosej, Španske stopnice, Panteon, Ulica sprave ... vse do Vatikana. Na poti se nam je pridružil p. Igor, ki je postal naš vodič in nas je med drugim peljal na obisk v našo kurijo in na ogled cerkve, v kateri počivata sveta apostola Filip in Jakob mlajši. Ob vrnitvi domov je večerji sledil festival narodov ob pesmi, plesu in igri, nato pa druženje na vrtu.

Sedmi dan našega romanja je za manjše brate svetega Frančiška praznik Marije Angelske, ki je povezan s prejemom popolnega odpustka, ki ga je sv. Frančišek izprosil od papeža Honorija III.

Dan smo začeli s sveto mašo, ki jo je za nas in z nami daroval p. Carlos Alberto Trovarelli, generalni minister minoritskega reda in naslednik svetega

Frančiška v skrbi za celotno bratstvo. Kot je dejal v uvodu v sveto mašo, si je želel in se veselil srečanja z nami. Med mašo nas je ob Božji besedi nagovoril in nam spregovoril o modrosti in odpustku.

Po maši in kosilu smo se popoldne podali na prizorišče srečanja s papežem Leonom XIV. v kampus Tor Vergata. Tam smo ob pesmi, pogovorih in igri dočakali papeža, ki se je pripeljal s helikopterjem, se presedel v papamobil in naredil nekaj krogov med množico mladih, ki ga je pozdravljala z obeh strani koridorja.

Ob 20.30 se je s pesmijo in molitvijo "Veni Sanctae Spiritus – Pridi, Sveti Duh" začelo bdenje, ki mu je predsedoval papež. Nato smo tretjič v tem tednu prisluhnili evangelijskemu odlomku o emavških učencih. Sledila je molitev pred Najsvetejšim, ki so jo oblikovali mladi iz različnih narodov ter pevski zbor z orkestrom. Pred sklepom nam je papež Leon podelil blagoslov z Najsvetejšim, nam obljubil, da se vidimo pri nedeljski maši in nam zaželel lahko ter mirno noč. Mi pa smo ob spremljavi na odru nadaljevali s prepevanjem v noč.

Osmi dan je bil Gospodov dan, tako za prve kristjane kot tudi za nas, saj je spomin Jezusove zmage nad smrtjo in dan njegovega vstajenja. Tudi za nas, romarje upanja na jubileju mladih v Rimu, je bil ta dan velik praznik in vrhunec našega romanja. Ob 9. uri smo skupaj s svetim očetom, papežem Leonom XIV., na posestvu kampa Tor Vergata obhajali nedeljsko sveto mašo. Kot je papež dejal ob pozdravu pred mašo, smo se zbrali k največjemu obhajanju svoje vere, daritvi Gospodove večerje.

Priprave na sveto mašo z animacijskim programom ter prepevanjem zbora in orkestra so se začele že več kot dve uri pred mašo. Prav tako zbiranje duhovnikov, diakonov in škofov na prostoru okoli oltarja. Kot prejšnji dan so tudi tokrat papeža pripeljali s helikopterjem, nato pa je že uro pred mašo s papamobilom krožil med nami in pozdravljal zbrane romarje.

Med sveto mašo smo prisluhnili Božji besedi 18. nedelje med letom, nato pa nagovoru svetega očeta, v katerem je dejal, da je evharistija zakrament popolne daritve, in nas spomnil na odlomek o učencih na poti v Emavs, ki nas spremlja že ves teden. Kako sta se učenca že brez vsakega upanja srečala z vstalim Kristusom, poslušala njegovo besedo in ga prepoznala po lomljenju kruha. Na koncu nas je papež spodbudil: »Stremite k velikim stvarim, k svetosti, kjerkoli že ste. Ne zadovoljite se s čim manjšim.« Po sveti maši, papeževi zahvali vsem sodelujočim in sklepnem blagoslovu je papež z nami zmolil molitev Angel Gospodov, nato pa nas spodbudil, naj bomo združeni s Kristusom, ki je naše upanje: »Bodimo sol zemlje, luč sveta, semena upanja tam, kjer živimo, v svojih družinah, s prijatelji, v šoli, na delu, pri športu.« Spodbudil nas je, naj to sporočilo nesemo domov, kamorkoli gremo, vsem mladim po svetu, in nas povabil na naslednji svetovni dan mladih, ki bo potekal avgusta 2027 v Seulu v Južni Koreji.

Mladi romarji smo se kakor mogočna reka, katere moč ne pojenja, podali proti izhodu s prireditvenega prostora in zavzeli ceste in poti okoli kampusa. Sledila je vožnja z avtobusom proti domu, na katerem se je po kratkem počitku, ki se je prilegel po prečuti noči, začel v živo program na radiu, ki sta ga animirala Klemen in Luka. Pot smo nadaljevali s pesmijo ob kitari.

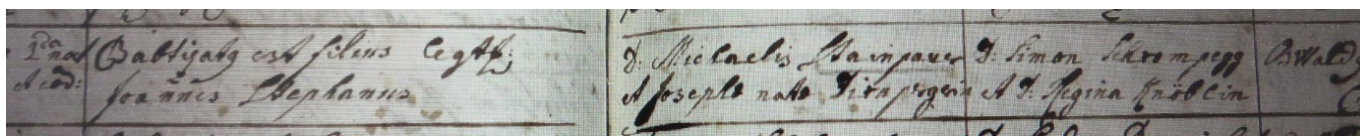
p. Andrej M. Sotler

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. Peter Steinpauer (tudi Steinbauer)

»Steinbauer p. Peter je po maticah ‚Pfarrer – župnik‘ v Podlehniku šele od 12. oktobra do svoje smrti dne 4. decembra 1793, ko je kot „Pfarrer von Lichtenegg, minorit an gähen Schlagfluss“ zadet od kapi umrl star šele 37 let pri Sv. Barbari v Halozah, kjer ga je pokopal minoritski župnik iz Ptuja P. Alojzij Gopmmeier (Barbarska mrliška knjiga v državnem arhivu v Ljubljani). P. Peter Steinbauer je bil prej še dvakrat kaplan v Podlehniku in sicer prvič od 30. decembra 1780 do 29. avgusta 1782, drugič pa od 15. aprila 1788 do 1790, ko se v maticah obakrat podpisuje »Cooperator parochialis“. Rojen je bil v Ptuj 26. decembra 1755, redovne zaobljube je položil 17. junija 1778, v mašnika posvečen je pa bil 2. februarja 1779.«

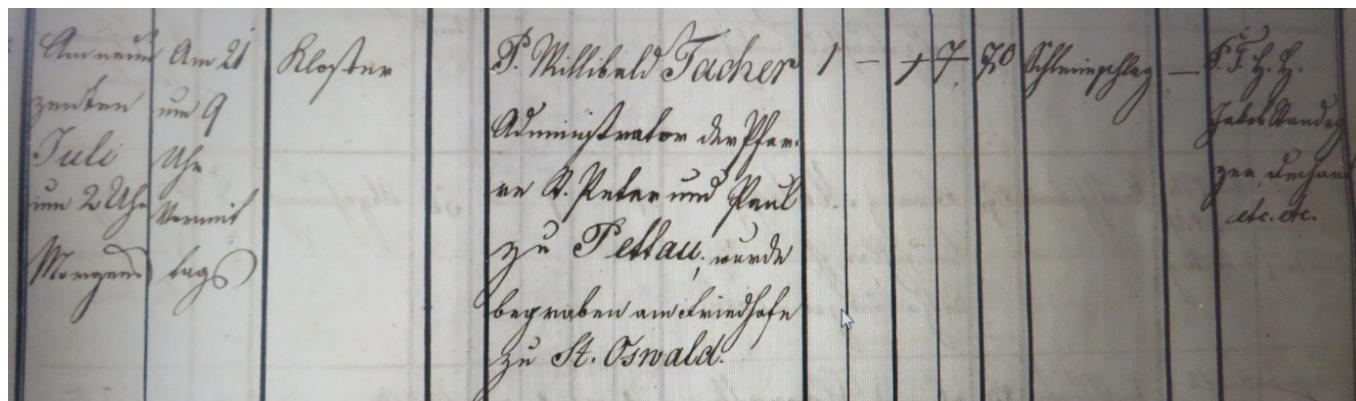
Iz krstne knjige sv. Jurija na Ptuj: Krščen je bil na ime Janez Štefan, starša pa sta bila Mihael Steinpauer in Jožefa. V redu pa je dobil ime Peter.

P. Vilibald Tacher

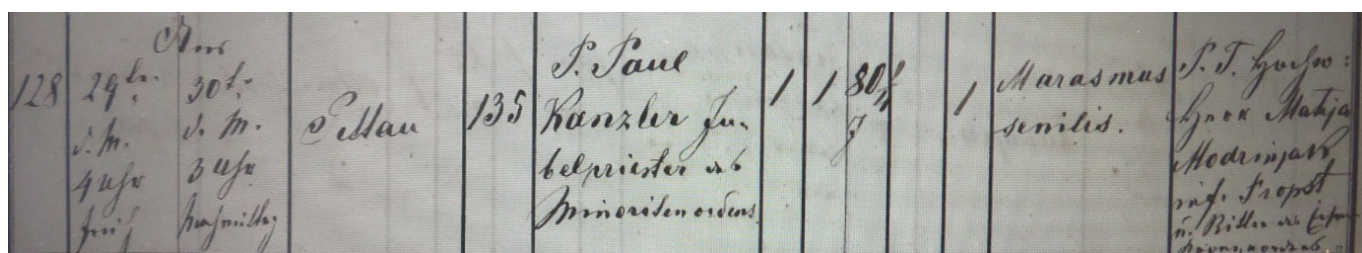
»Tacher P. Vilibald – Gregor, župni vikar v Podlehniku od 25. maja 1813 do 9. aprila 1821 (vmes je bil nekaj mescev provizor dotedanji podlehniški kaplan Matija Draš), je bil rojen dne 27. februarja 1785 v Sigendorfu na Madžarskem (Hungarus, Soproniensis). V mašnika posvečen v Gradcu dne 9. septembra 1809 je do opustitve minoritskega samostana pri Materi milosti v Mariboru služboval (1810–1813) tam kot kaplan. Bil je zadnji duhovnik tega samostana, ki je bil opuščen zaradi pomanjkanja naraščaja. V Podlehniku je za njegovega časa strela dvakrat udarila v cerkveni zvonik in prvič (1813) razbila največji zvon, drugič (1818) pa poškodovala cerkve(ne) klopi. Iz Podlehnika je spomladi 1821 šel najprej za župnika k Sv. Vidu pri Ptuj, od tam pa leta 1829 za župnega upravitelja k Sv. Petru in Pavlu v Ptuj, katero župnijo je oskrboval od 1829 do 1843 in zopet od 1849 do 1852, dvakrat pa bil gvardijan minoritskega samostana v Ptuj, prvič od 1829 do 1843, drugič pa od 1849 do 1852. Na križnem hodniku samostana v Ptuj je dal napraviti kamenite stebre, ki nosijo oznako „18 – P.W.T. – 40“. Umrl je v Ptuj dne 19. julija 1854 za sušico („an Abzehrung“). Bil je častni meščan mesta Ptuja, med meščanstvom in svojimi župljani izredno priljubljen. Za minoritski samostan si je pridobil mnogo zaslug. V Podlehniku je Tacherja nasledil zopet svetni duhovnik.«

Posnetek je iz mrliške knjige župnije sv. Petra in Pavla na Ptuj. V matično knjigo je vpisan na koncu leta 1854.

P. Pavel Kanzler

»Kancler¹ P. Pavel, ki je župnijo upravljal od 24. aprila 1845 do 16. avgusta 1871 (zadnji vpis v maticah!). Rojen na Hajdini dne 26. septembra 1804 in 21. decembra 1833 v Gradcu v mašnika posvečen, je bil od 4. januarja do 28. oktobra 1834 najprej duhovni pomočnik v graškem minoritskem samostanu, od koder je 1. novembra 1834 prišel za kaplana k Sv. Trojici v Halozah in ostal tam do 21. februarja 1844. Od Sv. Trojice je šel v Ptuj, kjer je od 24. februarja 1844 do 23. aprila 1845 bil župnik-vikar pri Sv. Petru in Pavlu, nato pa prišel za župnijskega upravitelja k Sv. Trojici v Halozah, kjer je kot tak deloval polnih 36 let. Na stara leta se je preselil zopet v Ptuj in je tam kot definator in konventual živel do 29. decembra 1883, ko je umrl v 80. letu starosti in 51. letu mašništva. Bil je zadnji duhovnik-minorit, ki je bil pokopan dne 5. februarja 1889² (sic) na opuščnem pokopališču pri nekdanji slovenski župnijski cerkvi sv. Ožbalta v Ptuj, od 1789, ko so to župnijo prevzeli ptujski minoriti, pa njihovi podružnici. Pri Sv. Ožbaltu je od 15. stoletja bil sedež ptujske pražupnije, dokler se (zaradi turške nevarnosti zunaj mestnega obzidja) ptujski župnik ni preselil v mesto k sv. Juriju.«³

Posnetek je iz matične knjige umrlih župnije sv. Petra in Pavla.

Pripravil:
p. Marjan Vogrin

¹ V Kroniki Ptujkega samostana se pojavlja njegov priimek Kangler, pa tudi Kanzler.

² Pogreb je bil takoj naslednji dan, kot je razvidno iz posnetka matične knjige.

³ Oba zapisa: Zgodovinski opis župnije Sv. Trojica v Halozah s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi cerkvi. Dekanija Zavrč. Vinko Munda.

IN NAJ MOLIJU ZA RAJNE

Nagovor ob pogrebu mame Rozalije Horvat
(3. 7. 2025)

Draga mama. Pred 77 leti si se kot peti in zadnji otrok rodila staršema Ivanu in Mariji Karoli v vasi Rakičan. Svoje otroštvo in mladost si preživljala v družbi bratov Ivana in Viktorja ter sester Terezije in Marije. Žal smo se že poslovili od dveh tvojih bratov in sestre Terezije. Verjamem, da ste spet skupaj kot nekoč. Bolezen ti je mnogo prezgodaj vzela mamo, bila si stara okrog 20 let. Za tako mlado dekle je bila to velika bolečina in preizkušnja. A morala si naprej. Po osnovni šoli si se kot 15-letna zaposlila v tovarni Mura, ki si ji ostala zvesta vse do svoje upokojitve. V tem času si si ustvarila dom in družino skupaj z možem Imretom. Rodila si dva krasna fanta, Franca in Robija. Bila si skrbna mama. Bilo je dosti radosti, veselja, prav tako skrbi in solz. Nismo živeli v obilju in bogastvu, a imeli smo zadosti vsega. Z očetom sta naju naučila živeti skromno in hvaležno za vse, kar imamo. Včasih kot najstnika in mladostnika nisva vsega razumela. Tvoj zaskrbljeni obraz in iskrene oči so povedale več kot tisoč besed. Trudila si se po najboljših močeh biti močna žena in mati in uspelo ti je, saj sva zrasla v delavna in poštena človeka, ki znava ceniti majhne stvari. Nismo bili idealna družina, a smo bili zadovoljni, veseli in srečni, da imamo drug drugega. Znali smo se pogovarjati in prisluhniti drug drugemu. Znali smo premagovati vse viharje, ki jih življenje prinese. Ni takega bogastva ali šole, ki bi ti to dala. Hvala za to. Prišel je čas, ko sva tvoja otroka odrasla in se podala vsak na svojo pot. Za mamo je to spet ena bolečina, ko otroci odhajajo iz varnega domačega gnezda. Sin Franc si je z ženo Verico ustvaril dom

in družino, kjer sta se rodila tvoja draga vnuka Aleš in Špela. S svojima vnukoma si preživela veliko lepih trenutkov, ki so bili nepozabni. In hvala Bogu si dočakala tudi svoje pravnuke Liama, Aljaža, Jakeca, Nika in Sijo. Vsi te bodo zelo pogrešali. Sin Robi se je podal na pot redovništva in je v samostanu. S ponosom in tiho molitvijo si naju spremljala na najinih poteh.

Najbolj te bo pogrešal oče in mož Imre, s katerim sta se na stare leta in v bolezni še bolj zbližala, saj sta imela vsakdanjo rutino, ki jo oče najbolj pogreša. Takoj po upokojitvi si bila vključena v najrazličnejše dejavnosti in razne športe, kar je razvidno iz polne omare raznih priznanj in pokalov. Bila si dobra prijateljica znancem in sorodnikom. Vsakega si znala prisluhniti in pomagati, kolikor je bilo v tvoji moči. A kljub vsemu temu je bila bolezen premočna. Tvoje bolno in utrujeno telo ni zmoglo več. Po drugi možganski kapi je luč v tvojih očeh začela ugašati. Mirno in spokojno si zaprla trudne oči.

Draga mama. Apostol Pavel nas tolaži s temi besedami: Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu. Potem pa bomo mi, ki živimo skupaj z njimi, odneseni na oblakih v zrak, naproti Gospodu: tako bomo zmeraj v Gospodu.

Mama, hvala ti za vse lepe, vesele in srečne trenutke, ki smo jih preživeli skupaj. Oprosti, ker nismo vedno znali vračati ljubezni v taki meri, ki si nam jo ti podarila. Ostajajo lepi spomini, ki nikoli ne zbledijo. Mama je ena sama.

Mirno počivaj v naročju svojega Stvarnika, kjer ni ne solz in ne bolečine in kjer se bomo nekoč vsi skupaj srečali, ko bo prišel tudi naš čas.

Zbogom, draga mama.